

Lov og Evangelium

Nr. 8

OKTOBER 2007

43. årgang

Sjelens anker

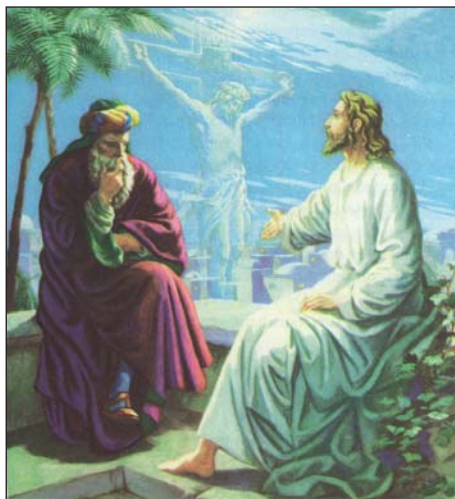
Av Amund Lid

Når stormen kommer på, er det trygt å ha et sterkt anker med feste i en god og sikker ankergrunn. Ankeret og ankergrunnen kan da være avgjørende for liv eller død. Slik er det også når det gjelder vår sjel og de åndsstormer den møter i livet og i døden. Der vil ankeret og ankergrunnen være avgjørende for om stormen fører til evig liv eller evig død, frelse eller fortapelse.

Guds ord lærer at vi har *håpet om frelse* som et anker for vår sjel (Heb 6:8-19). Det er svært å leve for det menneske som er uten håp, eller har et falskt håp. Så lenge det er liv, må et menneske ha et håp. Den håpløse blir ikke gammel, enten det gjelder menneskelivet eller sjelen.

Men ankeret er ikke det avgjørende, men *ankergrunnen*. Har ikke ankeret feste i en sikker ankergrunn, men bare i vannet, følger både skipet og ankeret med strømmen, vinden og stormen mot en sikker undergang og død. Slik også med sjelens anker: *Håpet om frelse*.

Det er godt om du eier håp om frelse, *Men hva grunner du det på?*

Jesus er ankergrunnen.

Skriften lærer at den ugudelige er uten håp og uten Gud i verden. Det vil ikke si at de er uten håp, men at de lever på falske håp. Noen lever på det håpet at det finnes ikke noe liv etter døden, at alt er slutt ved den legemlige død. Andre håper på fremtiden, at de skal bli frelst siden, eller i alle fall før sin død. Atter andre grunner sitt håp om frelse på sin dåp eller sin om-

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70 – Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

vendelse, sitt liv og gjerninger som kristen, sine opplevelser, erfaringer, bønnhørelser eller andre forgjengelige ting som ikke kan frelse. Den som bygger sitt håp om frelse på noe ved mennesket eller den synlige menighet eller andre ting som hører dette forgjengelige til, han er lik en vettløs mann som kaster ankeret i båten og lar det stå til i god tro.

Ankeret må innom forhenget, der Jesus gikk inn for oss. Jesus er vårt eneste sikre og trygge håp eller ankergrunn.

«Nå har jeg funnet det jeg grunner mitt salighetens anker på. Den grunn er Jesu død og vunder, hvor den før verdens grunnvoll lå. Det er den grunn som evig står når jord og himmel selv forgår», synger sangeren. (Les nr. 367 i Sangboken!)

Gud gav allerede Adam et håp på fallets dag ved vitnesbyrdet om ham som skulle komme og knuse slangens hode. Dette håp ble fornyet for Abraham, som det står om at «mot håp trodde han med håp». I tro på dette håp og de mange løfter om Jesus, som Gud hadde gitt i Skriften, levde og døde de mange vitner.

Gud har ved sine løfter og sin ed gitt oss to urokkelige ting, hvori Gud umulig kunne lyve, for at vi skulle ha en sterk trøst, vi som har tatt vår tilflukt til Jesus og det som venter oss i ham. Det er som et anker for sjelen, og er trygt og fast.

Hvor har du kastet anker for din sjels frelse?

Fra L&E nr. 4/1973

Skikk dere ikke lik med verden!

Satan kommer på mange forskjellige måter, i mange slags forkløddinger. Har vi glemt at han er en tusenkunstner, som bare har ett mål for øyet: å hindre at vi blir frelst? Han vil gjerne at vi skal bli som verdens barn. For eksempel lokker han oss til å tro at dersom vi vil vinne verden, må vi bli som den. Det må bli på deres egne premisser, ved å bruke deres språk og musikkstil. Får vi så «lure» på dem et gudsord i form av en appell, tror vi at vi har vunnet noen for Guds rike. Men slik taler ikke Guds ord. Det kaller til omvendelse og nytt liv, «fra mørke til lys». I dag går det den andre veien: Fra lys til mørke.

De gamle var redde for synden og verden. En av Rosenius' bøker har fått tittelen: «Syndens daglige plage». Det lå ham på hjertet å fortelle hvor farlig og heslig synden er, og at det på ingen måte går an å inngå noe «våpenhvileavtale» med den.

«Du kan falle», sa Martin Luther, «du kan falle dypt. Du kan falle i ild eller vann, men da må du ut av ilden, og opp av vannet, så du ikke brenner opp eller drukner!»

ig

I dette nummer av bladet har vi satt fokus på hvor forlokkende og farlig synden er. Per Bergene Holm har skrevet en artikkel om Kapernaum (side 4), hvordan denne byen ble nedstøtt fordi de ikke omvendte seg til Herren. I stykket «Skriv deg, Jesus, på mitt hjerte» (side 13), advarer han mot dyrets merke. Sigbjørn Agnalt har skrevet om sømmelighet (side 18), og Kristian Fagerli har en tankevekkende artikkel på siste side.

Red.

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, oktober 2007

Sjelens anker. Av Amund Lid	side 1
Skikk dere ikke lik med verden! Redaksjonelt	side 3
Kapernaum – en ruin til advarsel. Av Per Bergene Holm	side 4
Alt for ingenting (II) Av J. de Liefde	side 6
Den gode hyrde. Barnestykke av Mia Hallesby	side 10
Kristus i Mosebøkene. Av Arvid Joramo	side 11
Skriv deg, Jesus, på mitt hjerte! Av Per Bergene Holm	side 13
Nytt fra Bibelskolen. Av Per Bergene Holm	side 15
Sømmelighet. Av Sigbjørn Agnalt	side 18
Er synden farlig? Av Kristian Fagerli	side 20

Kapernaum – en ruin til advarsel

Av Per Bergene Holm

På Jesu tid var Kapernaum en sentral by i Galilea. Den var grenseby og tollstasjon på den store handelsveien til Damaskus (Via Maris). En romersk garnison var også forlagt der. Etter at døperen Johannes var død, bosatte Jesus seg i Kapernaum, og byen ble sentrum i Jesu virksomhet i hele Galilea. Ingen steder gjorde Jesus flere tegn og under enn her. Byen ble virkelig opphøyet like til himmelen. Og folket visste også å benytte alle anledninger til å høre Jesus og komme til ham med syke og besatte.

Nedstøtt til dødsriket

I dag er det bare ruiner igjen, og det bor ingen i byen eller i omegnen. Ruinene taler sitt tause språk. Jesu ord gikk i oppfyllelse. Byen ble nedstøtt til dødsriket. Men hvorfor?

Og hvorfor taler Jesus så hardt til dem, når de stilte seg så positive til hans gjerning? Hvorfor taler ikke heller Jesus refsende til Nasaret, der de ville styrte ham utfor et stup? Det var vel knapt noe sted i hele Israel hvor Jesus møtte mer velmenende og positive mennesker enn i Kapernaum og byene omkring. Likevel sier Jesus at Tyrus og Sidon skal få det tåleligere enn dem på dommens dag, og det skal gå Sodoma bedre enn Kapernaum. Hvorfor var det slik?

«Fordi de ikke hadde omvendt seg» (Mat 11:20). De hadde bedre enn noen

benyttet anledningene til å høre Jesus, bli helbredet og få hjelp, men de hadde ikke benyttet anledningen til å bli omvendt og frelst! Trolig var de overhodet ikke seg bevisst at de hadde misbrukt noen anledning og forspilt sin besøkestid, for de erkjente ikke at de hadde behov av noen omvendelse. For dem måtte sammenligningen med Sodoma, Tyrus og Sidon fortone seg fullstendig urettferdig. De levde da ikke i synd slik som dem! For i Kapernaum, Betsaida og Korasin søkte man å leve med Gud. Der var det synagoger med regelmessige gudstjenester, og der tok man da virkelig imot dem som var sendt av Gud. For man trodde i sannhet at Jesus var utsendt fra Gud, og man stilte seg positivt til Jesus og søkte ham med iver. Og likevel forble de i mørke. De lærte ham aldri å kjenne, enda de nok mente seg å kjenne Jesus bedre enn noen andre. De fikk aldri virkelig bruk for Jesus, for de hadde det allerede i orden med Gud.

Vi er i samme fare

Du og jeg går i forsamlinger hvor Jesus til stadighet er. Der lyder hans ord, og vi er vitner til hans kraftige gjerninger. Og vi er på ingen måte negative, men søker ham og hører gjerne hans ord. Vi står derfor i samme fare som Kapernaum!

I det øyeblikk vi tror og tenker om oss selv at vi har sannheten, hos oss er

*Synagogen
i Kapernaum
i ruiner.*

det rett, hos oss er det slik det skal være, for vi er jo positive til Jesus, da er virkelig mørket stort. Da står Jesus utenfor, hvor mye han enn blir omtalt positivt og blir anerkjent. Da er vi blant de vise og forstandige som Jesus er og blir skjult for, de friske som ikke trenger til lege.

Opphøyer de små

Hvem er så de umyndige, de som Jesus åpenbares for? Jo, det er de som i møte med Jesus og Guds ord blir dømt i hjerte og samvittighet, og som må erkjenne at alt er galt hos dem. De forstår ingenting slik de skulle forstå det, de tror ingenting slik de skulle tro det, de gjør ingenting slik de skulle gjøre det. Nei, på alle måter kommer de til kort, på alle områder er det så

mye galt hos dem. Derfor er de alltid i nød, alltid i behov, aldri sikre, men alltid fortvilet over seg selv.

Det er nettopp for slike Jesus åpenbarer seg. Han vil være deres rikdom, midt i deres fattigdom. Han vil være deres glede, midt i deres sorg over seg selv. Han vil være deres ære, midt i deres vanære. Det er nettopp for fattige og elendige Jesus er kommet, og til ham skal du få komme, du som er fattig og elendig. «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» (Mat 11:28) Slik taler Jesus til deg. Det er som Maria synger i sin lovsang: «Han støtte mektige ned av deres troner og opphøyet de små. Hungrende mettet han med gode gaver, men rikfolk sendte han tomhendte bort» (Luk 1:52-53).

L&E

Alt for ingenting (II)

Av J. de Liefde

Kallet

Under alt dette fortsatte jeg mine studier. Etter fullendt kurs var jeg heldig med mine prøver, og de eksaminerte meg var riktig godt fornøyde med resultatet. På den tiden var det mye lettere å bli utdannet til en stilling enn å få noen! Jeg hadde alt som kunne kreves for mitt kall, jeg manglet bare ett – kallelse fra en eller annen menighet. Jeg vil ikke prøve å beskrive min sinnsstemning mens jeg i flere måneder ventet på kallsbrev fra et eller annet menighetsråd. Men forgjeves –. Når jeg nå tenker over saken, ser jeg at denne vanskelige ventetiden var et ledd i Guds kjærlige og vise ledelse.

En morgen jeg sto og så ut av vinduet, kom postbudet oppover mot huset. Han hadde med et stort brev til meg. Det var utenom det vanlige, hjerteret begynte å banke! Men så var det ikke noe kallsbrev fra et menighetsråd, brevet var fra onkel. Han skrev at arbeidet hans i Widerburg hadde hatt en velsignet start, for han hadde møtt sterk motstand. Dette *for* hørtes merkelig ut. Jeg tenkte ikke på at før solen bryter frem av tåken, må den ofte sette tåkemassene i bevegelse.

«Du har ikke noe å gjøre, og jeg håper du har innkassert mye. Derfor vil jeg be deg komme hit. Jeg har så overveldende god bruk for en uforferdet medkjemper i Herrens hellige strid. Du skal få kosten av meg, det du tren-

ger av klær og seng for en trett kropp. Mer kan jeg ikke love deg. Men hvis du ennå har signetringen min, så les det som står inni den, og la meg ikke vente lenge før du kommer». Langsomt brettet jeg sammen brevet, så på signetringen og lukket meg inne på rommet mitt. Før en time var gått, var jeg overbevist om: i mitt sted ville ikke apostelen Paulus ha betenkt seg et øyeblikk. Og: Gud frarådet meg ikke å dra til Widerburg.

Dagen etter, det var en lørdag, vandret jeg av gårde med sekk på ryggen, og samme kvelden satt jeg i onkels hyggelige stue.

«Storartet!» ropte han da han tok meg i hånden. «Har du arbeidslyst, er her arbeidsmark. Vår kjære bror skolelæreren er tredjemann i arbeidslaget. Flere forbundsfeller kan du ikke regne med ennå. Etter mye strev har vi endelig fått tak i en låve hvor vi kan samle folket. Du er vel trett av reisen, så nå skal du få hvile til i morgen. Det passer ellers godt om nettopp du innvier denne nye kirken vår».

Neste morgen kom vi til låven som var gjort om til kirke. Den var full av nysgjerrige folk, en slik offentlig samling til preken hadde man ikke hatt før der på stedet. Onkel gikk opp på den enkle talerstolen. Til tekst hadde han valgt: «*Dere har fått det for intet*».

Det er gått mange år siden jeg hørte den prekenen, men den dag i dag hus-

ker jeg den nesten ordrett. Ja, jeg kan ikke la være å gjengi noe av den her, slik at du som leser dette kan se hvordan onkel oppfattet og anvendte sin tekst.

Gaven blir tilbudt

Etter at han hadde talt om Gud som er all god gaves giver, fortsatte onkel:

«Og hva har vi da mottatt, mine venner? Hvor skulle jeg begynne og hvor skulle jeg slutte om jeg ville regne opp alt sammen! Da vi kom til verden, var morsmelken alt ferdig for oss, klærne sydd, vuggen redd opp, alt ventet bare på vår ankomst. Hadde vi selv ordnet det slik? Eller hadde noen fått ordre av oss om å kjøpe opp alt dette for vår regning? Så lenge vi var barn, var en mor ved vår side og sørget for oss. Vi hadde en far som arbeidet for oss, et hjem vi vokste opp i. Vi hadde leker å more oss med, vi ble oppdratt og opplært, vi hadde venner vi delte gleder og sorger med.

Hva hadde vi så å by ham igjen, han som ga oss alt dette? Kan noen nevne for meg hva vi har gitt ham igjen for alt dette? Har Herren vår Gud gjort noen avtale med oss før han lot solen gå opp for oss – eller har han på forhånd sluttet noen kontrakt med oss før han øste ut sin velsignelse, ga oss mat og gledet våre hjerter? Å nei, det er nok stikk motsatt. Vi puster, lever, spiser og drikker, vi arbeider, og det lykkes for oss, vi tar imot og merker Guds velsignelse på alle kanter. Fra morgen til kveld, fra vugge til grav får

vi velgjerning på velgjerning. Hvem kan stå frem og si: Her er betalingen jeg har gitt for alt dette!

Ja, jeg går enda lenger. Det er ikke bare slik at vi ikke har gitt Gud noe igjen for alt han ga, vi har tilmed betalt og lønnet ham med utakk, motstand og opprør. Folk lever og tar alle goder som kom de av seg selv, som er det en selvfølge at solen og regnet må stå til tjeneste. Når de har spist seg mette og drukket seg utørste, tørker de munn og hender, går ut og arbeider og strever, ler og morer seg, øser ut eder og forbannelser, drikker seg fulle og glemmer seg selv i all slags fråtseri, uanstendighet og utsvevende liv. Ekkefeller blir uenige, ungdommer sloss. Noen er ute og stjeler: penger, klær, frukt eller andre ting. Barna kan neppe snakke rent før de lærer å banne eller bruke stygge og unyttige ord. Foreldrene hører det, men sier ikke noe og synes visst bare det tyder på at barna deres er oppvakte!

Med alt dette er folket vel tilfreds hvis de bare har mat i skapet og penger i lommen så de kan få seg en ny glad dag. Slik lever de som om det ikke fantes noen Gud i himmelen og ingen regnskapsdag for dem. Slikt noe byr de ham som er giver av alle gode ting, dette skal være takken for hans velsignelse og gode gaver. Han får ta til takke med all slags synd og urett. Dette er betalingen han får for all sin godhet, slik at man ikke bare tar imot for intet, men tilmed gir igjen med gjeld. Ja, man dynger sammen gjeld på gjeld, slik at det blir en haug høyere enn jor-

dens fjell og dypere enn havets avgrunner.

Om jeg skulle se upartisk på forholdet mellom Gud og oss, ville det være naturlig å spørre: Hva kan få den hellige og allmektige Gud til uten opphør å øse så store velgjerninger ut over en ond og gjenstridig slekt? Hvem ville vel beholde en ustyrlig hest eller hund som farer løs på sin egen herre? Hvem ville ikke kvitte seg med den ene og avlive den andre? Gud handler ikke slik med oss, av sin store nåde velsigner han oss og gjør vel mot oss. For han er langmodig og forkaster ikke noen. Om jeg da spør hvorfor, innser jeg lett at det kan bare skyldes hans store og uendelige kjærlighet som han har vist oss i sin sønn, Jesus Kristus. Han sendte Jesus til en soning for verdens synd, han er blitt syndofferet for de elendige, i ham fikk synden sin straff, i ham ble loven oppfylt og Guds rettferdighet fullendt. Gud har nå full frihet til å velsigne syndere og gjøre godt mot dem som er skyldige til døden. Dette kan han gjøre uten at han av den grunn holder opp å være hellig og rettferdig i alt han gjør. Og nå har Jesus ført med til jorden salighet, oppstandelsen, livet, himmelen og alle sine nådegaver. Alt dette har han gitt oss gjennom sin lidelse og død. Disse skatter tilbyr han nå sine fortapte sønner, ja, sine fiender, og det som frie gaver av bare nåde, *for intet*, for at de skal bli reddet fra døden til livet.

Og se, i dag sender Gud sin tjener til dere for å fortelle om dette glade budskap. Hvem av dere har kalt meg,

eller har jeg fått noen beskjed om at dere ønsket meg hit? Nå kommer jeg likevel med et kjærlig ord og et gledesbud til dere fra Gud. Her ser dere Bibelen, Guds ord. Jeg holder det her i hånden, og ved Guds nåde også i hjertet. Nettopp her i Ordet har jeg et stort fond av alle gode ting som er nyttige både for dette liv, for dødsstunden og for evigheten. Jeg er en kjøpmann som er sendt av Gud, jeg har med meg både vin og melk og Davids sikre nåde. Derfor roper jeg ut: *Nå vel den som tørster, kom hit til vannene; og den som ikke har penger, kom hit, kjøp og et.* Men hvilken pris tror dere jeg forlanger av dere, og hvor dyrt tror dere jeg selger mine kostelige varer? For intet, for absolutt intet! *Kom hit og kjøp uten penger og uten betaling, både vin og melk.*

Ser dere det – for intet kan dere få alt! Dere har fått regnet, luften dere puster inn og alle jordiske goder, fått det for intet. Hva er så alt dette? Det blir borte som røyk og forsvinner som skygger. Men dere kan få det som er mye mer og mye bedre og – for et dyp av nåde hos Gud! – også dette kan dere få for intet. Hva dere ikke har, hva ingen skapning kan gi dere og hva dere likevel er nødt til å ha for unngå en evig fortapelse, det blir tilbudt dere *for intet*, ved en kongelig gavmildhet. I dere selv har dere ingen rettferdighet, dere mangler totalt den ros dere burde ha for Gud. For deres synder er røde som blod og purpur, og deres skyld er tallrik som havets sand. Å, om dere ville erkjenne det og være dypt bekymret! Da skulle redningen komme

BIBELKURS PÅ FOSSNES

5.–11. november 2007

Det er fortsatt mulig å melde seg på til bibelskolens kortbibelkurs i høst. Lærere og talere er: Göran Holmgren og Gunnar Nilsson (begge fra Sverige) i tillegg til skolens egne lærere. Det er undervisning på formiddagene fra kl. 9.00 til 13.30 og møter på kveldene. Se fullstendig program i forrige nr. av bladet! Hjertelig velkommen til hele kurset eller til enkeltmøter!

Vi minner om noen endringer i programmet: I stedet for to kveldsmøter (kl. 18 og 20) mandag til lørdag, blir det ett *kveldsmøte kl. 19.00* hver kveld fra *mandag til fredag*. På *lørdag* er det samling kl. 10, mens tidspunktene videre er endret til *kl. 17.00 og 19.30*. Kurset avsluttes med formiddagsmøte på søndag kl. 11.00. *Påmeldingsfrist: 1. nov. Tlf 33 36 17 70.*

snart og dere bli hjulpet ut av elendigheten. For i Jesus er en fullkommen rettferdighet å få, der er forlatelse for alle synder, og det for absolutt intet. Ja, for intet kan dere få den hvis dere nå ber om den og åpner hjertene deres så dere kan ta imot den i tro på at Gud taler sant. Fordi dere er syndere, har hjertene deres ingen Gud å tro på, sjelen deres har ingen gjeløser som dere kan glede og fryde dere over. Men dere gleder dere over slikt som forgår, over usle ting som bare bringer dere i fordervelse.

Det finnes en Gud som vil være deres far og vil gi dere et hjerte som har lyst til å tjene Herren, gjøre det som er godt, flykte for det onde og vandre for hans ansikt i sann hellighet og rettferdighet.

Spør nå ikke: hva skal jeg gjøre? Men kom og bøy dere ned i støvet for

ham, og han skal gi dere alt uten penger og for intet. Syndene deres gjør at dere ikke har noe hjerte som kan glede seg når tankene går til livet etter dette, men dere må skjelve for døden og frykte for evigheten. Jesus er den sterke helt som har overvunnet døden og er kommet med liv og uforgjengelighet. Han vil gi dere alt, ja, allerede i dag vil han føre dere inn i paradiset, gi dere en plass i himmelen og gjøre dere rike for all evighet. Ikke si: vi har ikke noe å gi, ikke det aller minste å by ham igjen. For dere kan få for intet alt dere ønsker og trenger for tid og evighet. Han gir solen, dagen og mat hver dag uten å forlange noe for det. Slik vil han også gi himmelen, oppstandelsen og den evige salighet. Han gir det for intet til hver og en som lar seg omvende til ham for å få hjelp i rette tid».

Forts. i neste nr.

Den gode hyrde

Barnestykke av Mia Hallesby

Jesus er den gode hyrde. Denne gode hyrde døde for deg. Jesus sier selv at «den gode hyrde setter sitt liv til».

En gjetergutt hadde en gang mistet et lite lam. Først om kvelden, da han kom hjem, oppdaget han at lammet var borte. Han gikk straks av sted for å lete etter det, enda han ble rådet til å la det være. Det så nemlig ut til å bli et fryktelig vær, men han ville av sted.

Han gikk lenge og lette. Endelig fant han lammet. Men på hjemveien kom uværet over ham med snø og isnende vind. Han tok kappen av seg og tullet lammet godt inn i den. Det fikk være om han selv frøs, bare lammet hadde det godt. Nå ble det også mørkt. Han søkte derfor ly bak en stor stein. Trett som han var, sovnet han straks.

Her ble han funnet neste dag, men da var han død. Han var frosset i hjel. Men lammet som lå inne i den varme kappen, levde.

Hyrden satte sitt liv til for lammet.

Vår frelser, Jesus Kristus, var så glad i oss at han døde for oss, – for deg og for meg. Det gjorde han for at vi skulle leve.

Du synes det er underlig å høre, for vi lever jo. Ja, det vet Jesus også at vi lever her nede på jorden. Men han vet noe mer. Han vet at hvis vi en gang skal få leve i hans lyse himmel, måtte han ta vår synd på seg. Og så glad var han i oss at han ikke tenkte på alt det

«La de små barn komme til meg!»

forferdelige han måtte lide, bare han fikk frelse oss.

Vi er akkurat som det lille lammet som hadde gått seg vill. Men den gode hyrde, Jesus, satte sitt liv til for at vi skal leve evig i himmelen hos ham.

Kjære Jesus! Vi takker deg at du vil være vår hyrde og passe på oss. Men mest av alt takker vi deg for at du satte ditt liv til for å frelse oss. Amen.

Fra «barne-andakter»,
Indremisjonsforlaget, 1946

Kristus i Mosebøkene

Av Arvid Joramo

I Lukasevangeliets 24. kapittel leser vi om at Jesus etter sin oppstandelse kom nær til og slo følge med to av sine disipler på vei til Emmaus. Og da heter det at «han begynte fra Moses og fra alle profetene og utla for dem i alle Skriftene det som er skrevet om ham.» Altså: Jesus henviste til bok etter bok gjennom hele Skriften. Og han pekte på hva som er sentrum i Det gamle testamente (GT) – nemlig *Kristus!* Og det er slik at Det nye testamente (NT) ligger skjult i GT, mens GT blir åpenbart i NT.

Alle skriftene i GT bærer fram et Kristus-vitnesbyrd – et vitnesbyrd om frelsen i Kristus. Det er egentlig Kristus som også er hovedpersonen i Mosebøkene.

Vi vil finne at mange personer, ting og hendelser i Mosebøkene peker fram

mot Kristus og frelsen og forløsningen i ham. Allerede Adam står som et forbilde på Kristus. Se Rom 5:12-19 (særlig v. 14) og 1Kor 15:45. Ja, Kristus var med ved skapelsen (Ord 8:12ff; Joh 1:1-3; 1Kor 8:6; Kol 1:15f; Heb 1:3).

Måtte Herren opplate Skriftene for oss, så vi kunne få brennende hjerter, slik som det skjedde med Emmausvandrerne (Luk 24:13-27).

I det følgende skal vi se på den første av Messias-profetiene i Mosebøkene.

Kristus – forsoneren og seierherren

«Og jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl» (1Mos 3:15)

Dette er det såkalte «prote-evangeliet», eller «det første evangelium». Verset står i syndefallsberetningen, og vi får dermed se evangeliet på bakgrunn av syndens bitre realitet.

Djevelen brukte en slange som middel til å forføre menneskene bort fra troen på Guds gode ord. Mennesket ble fristet til å si seg løs fra lydighets- og avhengighetsforholdet til Gud og hans ord.

Og så lyder domsordene – over slangen, kvinnen og mannen. Jorden ble forbannet. Det skulle bli smerte-

Arvid Joramo var lærer ved Bibelskolen i Bergen (Det Vestlandske Indremisjonsforbund) før han begynte som gårdbruker på Sundlandet i Sør-Trøndelag, og senere som lærer på barne- og ungdomstrinnet. Han har skrevet et hefte om «Bibelsyn og bibelbruk» som ble utgitt i 1980, og har reist noe som fritidsforkynner. Dette er første artikkelen i en serie som han har skrevet. Red.

«Da sendte Herren seraf-slanger inn blant folket. De bet folket, og mye folk av Israel døde. Så kom folket til Moses og sa: Vi har syndet, fordi vi har talt mot Herren og mot deg. Be til Herren at han vil ta slangene bort fra oss! Og Moses bad for folket. Da sa Herren til Moses: Lag deg en seraf-slange og sett den på en stang. Så skal hver den som er bitt og ser på den, få leve. Så laget Moses en kobberslange og satte den på en stang. Og når en slange hadde bitt noen og han så på kobberslangen, ble han i live» (4Mos 21:6-9).

fullt å leve på denne jord. «Den som synder, skal dø.»

Men midt i disse domsordene, og ordene om møye og smerte, lyder evangeliet. Det blir forespeilet oss en kamp mellom slangen og kvinnen, og mellom slangens ætt og kvinnens ætt. I denne kampen skal slangens hode bli knust. Slangens overmann, som altså skal knuse slangens hode, skal selv bli hogget i hælen, så den blir knust. Vi aner her det store slaget på Golgata. På Golgata ble satans makt knust. Der ble den avgjørende seier vunnet (Kol 2:15; Heb 2:14,15; 1Joh 3:8). Et knust hode betyr døden. Fienden blir gjort maktesløs.

Når djevelen på alle mulige måter forsøker å gjøre Guds folk vondt og frarøve dem troen og frimodigheten, skal vi vite for visst at han er en besei-

ret fiende. Hans ondskap når ikke lenger enn Herren vil. Ved tusenårsrikets inntreden blir satan bundet. Han løses for en kort stund når de tusen år er til ende, for så til slutt å bli «kastet i sjøen med ild og svovel» (Åp 20:2-3;7-10).

Det er tale om fiendskap mellom slangen og kvinnen, og mellom slangens ætt og kvinnens ætt. Kvinnens ætt er Kristus (Gal 3:16). Han led døden på korset på menneskeslektens vegne for å sone straffen for vår synd. Så mye kostet det å gjøre godt igjen det som slangen hadde ødelagt. Det kostet lidelse og død for Jesus. Han ble knust for vår skyld. Men dette var til velbehag for Herren (Jes 53:10).

Ikke noe annet er til velbehag for Herren og intet annet gjelder for Ham enn at Jesus ble knust for vår skyld. Bare han som er sann Gud og sant menneske kunne sone for våre synder og leve et liv til Guds velbehag. Dette var Guds måte å frelse verden på.

I 4Mos 21:4-9 står det at folket syndet i ørkenen og ble bitt av giftige slanger. De ber Herren om å ta bort slangene. Men Herren forordner redningen på *sin* måte: En kopperslange på en stang, så hver den som var bitt, kunne se på den og leve.

Det er liv i å se på det Golgata kors, ja, just nu er det liv og for deg. Å synder, så kom da til ham og bli frelst, se på ham som tok straffen på seg! Se, se, se og lev!
Det er liv i å se på det Golgata kors, ja, just nu er det liv og for deg.

Skriv deg, Jesus, på mitt hjerte!

Av Per Bergene Holm

«Det (dyret) utvirker at det blir gitt alle, små og store, rike og fattige, frie og trelle, et merke i sin høyre hånd eller på sin panne, og at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket: dyrets navn eller tallet for dets navn. Heri består visdommen. Den som har forstand, la ham regne ut dyrets tall! For det er et menneskes tall. Og dets tall er seks hundre og sekstiseks. Og jeg så, og se: Lammets stod på Sions berg. Sammen med det var de hundre og førtifire tusen, som hadde Lammets navn og dets Fars navn skrevet på sine panner. Fra himmelen hørte jeg en røst som lyden av mange vann og som lyden av sterk torden. Røsten jeg hørte, var som av harpespillere som spilte på sine harper. Og de sang en ny sang foran tronen og foran de fire livsvesener og de eldste. Og ingen kunne lære sangen uten de hundre og førtifire tusen, de som er kjøpt fra jorden. Det er de som ikke har gjort seg urene med kvinner, for de er som jomfruer. Det er de som følger Lammets hvor det går. De er kjøpt fra menneskene til en første-grøde for Gud og Lammets. I deres munn er ikke funnet løgn. De er uten lyte» (Åp 13:16-14:5).

Da Gud skapte oss, satte han sitt merke på oss. Vi ble skapt i Guds bilde, og Gud ville at vi skulle bære hans bilde og merke. Det var et virkelig adelsmerke. Men i fallet mistet vi

Guds bilde. Vi falt fra Gud. Og fra samme stund har en annen søkt å sette sitt merke og preg på oss, at vi skal høre ham til – djevelen. Han lover frihet og alt godt til dem som lyder ham, men er bare kommet for å stjele, myrde og ødelegge. Han er en løgner og løgnens far. Hans fremste mål er å ta Guds plass i menneskets hjerte, at vi skal tro ham, bære hans bilde og lyde ham.

Dyrets merke

I den siste tid skal djevelens jordiske representant, dyret, med trussel og tvang søke å få hele menneskeslekten til å bære dyrets merke. Dyret stiger opp av folkehavet og er et menneske. Men dette menneske gjør krav på å dyrkes, tilbes og lydes som Gud. Det er antikrist som søker å ta Kristi plass i menneskets hjerte.

Den onde setter sitt merke på menneskene, i deres hånd og ånd, det vil si i deres gjerninger og i deres tanker, sinn og holdninger. Dyret er både djevelens representant og den antikristelige jordiske makt som skal regjere i endens tid. Den sataniske ånd skal i den siste tid helt og fullt fremmes av tidsånden og den jordiske makt. Og denne makt vil utvirke at det blir gitt alle, små og store, rike og fattige, frie og trelle, et merke i deres høyre hånd og på deres panne. Vi er midt oppe i det, om vi bare har øyne å se med. →

Åndelig ensretting

Hvilket preg har tiden vi lever i? Hvordan setter tidsånden sitt merke på vår tids mennesker? Jeg tror vi kan si det med ett uttrykk: Åndelig ensretting. Synden og vantroen har vel alltid preget verden, men har vel knapt noen gang blitt gjort til norm og krav på samme måte som i dag. Nå er det ikke bare slik at synden utøves av ugudelige mennesker, men det gjøres krav på at synden skal aksepteres – ikke bare tolereres, men fullt og helt aksepteres som noe sant og godt og rett.

Tilpasning eller utestengelse

Den som i dag ikke vil følge tidsånden og enten selv gjøre den ondes gjerninger, eller i det minste gi aksept for tidsåndens tanker, meninger og holdninger, stenges ute og tvinges til å akseptere synden og det onde. Vi opplever det i dag.

I barnehagene, i skolebøkene, i media og i lovverk, synden skal framstilles som norm og noe godt – om det er synd mot det sjette bud, fosterdrap, likestilling, evolusjonslære eller andre ting. Du får ikke lov til å framstille synden som synd, men bare som noe positivt. Hvis ikke, trues du med sanksjoner. Da stenges du ute på ulikt vis.

Den skole som ikke lærer likestilling eller som ikke tar i bruk dans, får ikke godkjent sine planer og får ingen statsstøtte.

Den prest som taler mot fosterdrap eller homofilt samliv, som nekter å godta kvinnelige prester osv., fratras sin stilling eller får ingen stilling.

Den lege eller sykepleier som ikke vil godta fosterdrap, i det minste akseptere at andre gjør det, vil få det vanskelig og kanskje lukkes ute fra sitt arbeid.

Den forkynner, den troende mann og kvinne, ungdom og barn, som ikke vil følge tidsånden, som ikke med sin hånd vil gjøre tidens gjerninger og ikke følge tidsåndens holdninger og meninger, vil settes til side, trues med utelukkelse og isoleres fra det gode selskap. Du som er barn og ung i dag, du kjenner til dette presset. Verden vil sette sitt preg på deg, krever at du følger den.

Skal du regnes med i dag, skal du få en posisjon, om det er i kameratflokk, i samfunnet, innen politikk eller kirke, eller i de kristelige organisasjonene for den saks skyld, vil du snart møte kravet om å følge med tiden i synspunkter og virkemidler. Du må akseptere likestilling, akseptere og ta i bruk tidens musikk, vise toleranse og aksept av synden og forkynne djevelens evangelium – at ingen skal dø, at det ikke er noen fordømmelse, at ingenting er synd, men at synden er noe godt og fint som bare transgsynte mennesker vil fordømme.

Du møter kravet hver eneste dag: om å følge mengden i det som er ondt, ta del i samtidens onde gjerninger, bli preget av den ånd som er i verden, leve og vandre som de andre, ikke skille seg ut. Det er den åndelige ensretting og tvang som vi lever under. Det er den antikristelige ånd som søker å sette sitt merke på hver og en av oss. →

Nytt fra Bibelskolen

Skoleåret er godt i gang. Det har vært en god høst så langt, med en fin elevflokk. Vi ble til slutt åtte elever på heltid, og i tillegg noen på deltid. I skrivende stund sitter det tolv stykker i klasserommet, noe som er vanlig på tirsdagene.

Den andre helgen i september var hele flokken på tur til Rogaland. En slik tur knytter elever og personale sammen på en grei måte. Og det ble en fin helg, med møter på Fossdal, Gyland og Skjæveland. Lørdagen var avsatt til en tur opp på Prekestolen, og til tross for tåke og regn, ble det en flott opplevelse. Hjemturen gikk via Sirdal og Suleskaret, hvor vi både fikk oppleve sauesanking og fjellet i høstfarger.

I personalflokken har det blitt noen endringer siden siste år. Hans-Henrik Brix har sluttet som lærer. Vi vil si ham en hjertelig takk for tiden på Fosnes! Martin Fjære har tatt på seg å

undervise noe ved siden av vaktmesteroppgavene og Konrad Fjell er engasjert som timelærer i kirkehistorie.

Vi vil minne om bibelkurset i november. Det har vært et høydepunkt de siste årene, hvor vi har merket at Guds Ånd på en spesiell måte har talt til hjertene. Denne gangen får vi besøk av Göran Holmgren fra ELS i Västerbotten og Gunnar Nilsson fra Nybro, i tillegg til skolens egne lærere. Alle som har anledning til å delta er hjertelig velkomne! Vi begynner allerede på mandag, men det er også mulig å komme senere hvis en ikke kan være hele uka.

Sist, men ikke minst, vil vi fortsatt be om forbønn for skolen, for elever og personale, for møter og undervisning, at Guds Ånd kunne være i blant oss og dra oss alle inn til Jesus, i kjennskap, kjærlighet og tro.

Per Bergene Holm

Du kan se det på moten, selv på klær for barn og unge. Synden og umoralen, opprøret og tidsånden skal preges inn, ikke minst gjelder det på musikkens område.

Fristelse til å følge mengden

Har du gjort erfaring med dette? Har du kjent fristelsen til å gi etter, til å bare gli inn i mengden blant de andre, som Peter i yppersteprestens gård? Det er enkelt. Du trenger ikke fornekte Jesus med munnen til å begynne med.

Du kan bare prate som de andre, te deg som de andre, søke å være som dem og ikke si noe som vekker oppsikt, ikke skille deg ut. Men den onde er ikke fornøyd med stilltiende aksept. Han vil snart kreve din bekjennelse, at du fornekte Jesus og med ånd og hånd tar hans merke. Det krevde han av Peter også, og Peter bannet på at han ikke kjente Jesus – han frasa seg all tilknytning til det navn han skulle bære med stolthet og takk.

→

Har du fornektet og jattet med verden, tatt dens merke av frykt for å få verden i mot deg, av frykt for å bli stengt ute, oppleve hån og spott, ja kanskje det som verre er? Det er her kampen står. Det er en kamp om ditt hjerte, hvem du skal lyde og følge, hvem sitt merke du skal bære. Om det skal være Lammets og dets Fars navn, eller dyrets.

Å likedannes med Jesus

Hva særmerket Lammet? Det ble slaktet. Den som hører Jesus til er også regnet som slaktefår (Rom 8:36). Å følge veien i Lammets spor, det er også å følge Jesus i fornedrelse, hån og spott, utelukkelse og lidelse. Å bære Jesu navn og merke vil i sannhet sette preg på deg. Du vil likedannes med Jesus. Og den som ikke vil det, sier Jesus, den som ikke vil ta sitt kors opp og følge ham, han er ham ikke verd (Mat 10:38).

En gang fariseerne ville friste Jesus, spurte de om det var rett å gi keiseren skatt. Vis meg skattens mynt, svarte Jesus. Mynten bar keiserens bilde og merke. Jesus sa: «Så gi da keiseren det som keiserens er, og Gud hva Guds er!» (Luk 20:25). Mynten bar keiserens bilde, hørte ham og hans rike til. Vi er skapt i Guds bilde, skapt til å bære Guds bilde og høre ham til.

Vår gamle natur kan ikke adles til å bære Guds bilde og merke. Det nytter ikke, hvor mye jeg enn leser Guds ord og ber, å få den falne natur til å dannes på ny til det bilde det har tapt. Nei, det kan bare skje ved en ny fødsel, hvor

han som er selve avbildet av Guds vesen, Jesus Kristus, tar bolig i meg med all sin nåde og gave.

Derfor leste vi her om de 144.000, den lille flokk av troende her på jorden, at de bar Lammets navn og dets Fars navn på sine panner. De er kjøpt av Lammet, kjøpt med hans blod for å høre ham til, og de har fått Den Hellige Ånd til innsegl, til eiendomsmerke.

Guds merke, Lammets navn og Guds navn, får du gjennom å ta din tilflukt til Jesus og leve med ham i Ordet, i en daglig syndenes forlatelse. Gjennom troen på Jesus får du Den Hellige Ånd til innsegl – som eiendomsmerke, stempel og preg (Ef 1:13-14). Du er kjøpt med Jesu dyre blod. Det er han som har betalt prisen, kjøpt deg fra menneskene og deres lodd, den evige fortapelse, kjøpt for å høre ham til og være hans eiendom.

Du blir lik den du lever sammen med

Har du lagt merke til hvordan eldre ektefolk ligner hverandre, hvordan de har preget hverandre, slik at til og med utseendet mer og mer faller sammen? Slik er det også med den som omgås Jesus, den som lever med ham i troen og daglig søker omgang med ham i Ordet og bønner. Han vil likedannes med Jesus.

I 5Mos 6:4-9 taler Moses om hvordan Guds bilde skal komme til uttrykk i våre liv. Gud vil sette sitt merke på oss gjennom sitt ord. Han vil at vi skal gjemme hans ord i våre hjerter. Det er jo fra hjertet livet utgår. Men skal or-

det få råde i hjertet, må vi omgås det til stadighet – og det må få sin plass i våre hjerter fra først av – før alt annet som vil inn der, mens vi enda er barn.

Hvordan er det hos oss, i våre hjem? Hvilket merke setter vi på våre barn, hva får fylle deres hjerter og sinn? Hva taler vi om? Hva samles vi om? Mine ord, sier Gud, skal du innprente i dine barn, skrive dem inn i deres hjerter, prege dem inn fra de er små. Du skal tale om dem når du sitter i ditt hus, det vil si hjemme, når du går på veien, det er utenfor hjemmet, når du legger deg og når du står opp, altså både sent og tidlig. Det vil med andre ord si, overalt og til alle tider.

Hva skjer i det hjem og hos dem som omgås Guds ord på denne måten? Der skrives ordet inn i hjertene slik at hele livet bærer preg av det. Fra hjertet går Ordet ut og styrer all ens gjerning. Ordet er som et tegn eller merke på hånden, det vil si noe som til enhver tid styrer og preger hånden i all dens gjerning.

Men Ordet styrer ikke bare hånden, men også tanker, råd, holdninger og meninger. Det er som en minneseddel på pannen, noe som alltid er i mente hos den troende.

Hvilket merke bærer du?

«*Min tanke er fri*» synges det i en sang. Det er humanistenes kjerne-tanke. Men det er et bedrag. Vår tanke kan aldri være fri på den måten at den ikke er styrt av noe utenfor seg eller over seg.

Mange tenker jo at vi ved ikke å nevne Guds ord eller bud, verken tale om Gud eller djevel, er nøytrale. Men det er en djvelsk løgn. For djevelen vet inderlig godt at der hvor Gud og hans ord holdes borte fra mennesket, der kan han selv få råde og fylle mennesket med sine tanker og sine gjerninger – men han gjør det alltid skjult, forkledd og innbiller mennesket at det selv styrer og råder og gjør som det selv vil – mens sannheten er at den onde har fått så sin sæd i mennesket og det er han som utfolder seg. Djevelen er den ånd som er virksom i vantroens barn. Det finnes ingen nøytralitet. Enten drives vi av Guds ord og Guds Ånd og bærer Guds segl og merke, eller av den ånd som er virksom i vantroens barn, og bærer den ondes merke.

Gud vil at hver tanke og hvert råd i vårt hode, skal være styrt av hans ord, preget av ham. Han vil at hans navn og merke skal skrives inn i oss, prege oss og merke oss, for seg og sitt rike. Det er du og jeg skapt til, det er menneskets sanne adelsmerke.

Men hvordan er det med deg? Hvilket merke bærer du? Hvem tjener du? På den siste dag, på dommens dag, skal det nemlig være slik at du kommer dit du hører til. Hvor hører du til? Hvem sitt merke bærer du?

«*Skriv deg Jesus på mitt hjerte,
du min konge og min Gud!*»

(Tale holdt under pinse-
stevnet på Fossnes 2007)

Sømmelighet

Av Sigbjørn Agnalt

Vi har noen ord fra 1Tim 2:9-10, som skulle være like aktuelle for vår tid som da de ble skrevet. Der heter det: «Likeså skal kvinnene kle seg sømmelig og pynte seg i ærbarhet og med måtehold, ikke med hårfletninger og gull eller perler eller kostbare klær, men med gode gjerninger, slik det sømmer seg for kvinner som bekjenner seg som gudfryktige».

Legg vinn på anstendighet!

På samme måte som mennene, skal kvinnene leve et hellig liv, noe som blant annet viser seg i hvordan de kler og pynter seg. Kvinnene skal kle seg sømmelig og pynte seg i ærbarhet og med måtehold. Bibelen sier ikke at kvinnene *ikke* skal pynte seg, men at det er viktig å være oppmerksom på at det er noe en skal legge vinn på i den forbindelse, og det er noe en skal unngå.

Frikjøpt til et liv i Kristus

Betydningen av ordet «sømmelig» er: anstendig, noe som er vel ansett. Det refererer til to forhold. For det første dreier det seg om det som passer sammen med gudsfrykten, det vil si med et liv i troen på Jesus. Vi er kalt og frikjøpt til et liv i Kristus. Det innebærer å la det sinn som er i ham, være i oss, og komme til uttrykk i det liv vi lever. Kristus har kjøpt oss til å være hans, derfor «sømmer» det seg på alle

måter å leve et liv som gjenspeiler dette.

For det andre betyr «sømmelig» at det må være i samsvar med det som er rett og riktig i den tid vi nå lever i.

Hvordan dette kommer til uttrykk i klesdrakt og pynt, ser vi av det som følger videre i verset. Å pynte seg i ærbarhet, betyr i beskedenhet og bluferdighet. Dette er ikke det samme som å innta en krypende eller kuert holdning, men det er en beskedenhet som passer til det å være opphøyd til en Kristi brud. Smykket med den ære å høre Kristus til, vil en kristen pynte seg i beskedenhet og være blyg på egne vegne. Det vil si å kle seg og pynte seg i det som er pent og vakkert, men samtidig beskjedent og ydmykt.

Dette viser seg i måtehold, det vil si at en holder seg unna det frekke og freidige, det oppsiktsvekkende og selvforherligende.

Vekk ikke kjødets lyst!

Enhver tid har sine moter som er noe utenom det vanlige. I dag gjelder det å være dristig – slik at en viser frem litt mer enn vanlig og samtidig skjuler så mye at det virker pirrende for nysgjerrigheten. Og en må gjerne være frekk – slik at en bryter noen barrierer for det som har vært vanlig og godtatt tidligere. Fremfor alt må det være slik at det vekker oppsikt og skaper interesse og oppmerksomhet for

ens egen person. Slik var det også på apostelens tid, med hårfletninger, gull, perler og kostbare klær.

Alt slikt er det motsatte av det sømmelige, siden en kristen ikke har sitt liv og sin lykke i seg selv, men i Kristus. Derfor sømmer det seg å kle seg og pynte seg slik at en er pen på en beskjeden og blyg måte. Det betyr ikke at smykker og hårfletninger og fine klær ikke kan brukes, men at det er av betydning *hvordan* det brukes. Det skjøne og vakre er ikke usømmelig når det brukes med måtehold.

Det sømmelige må, som vi har sett, både ha evangeliet og vår egen tid som målestokk. Dette medfører at det som var usømmelig for tidligere tiders kristne, ikke nødvendigvis er det nå. Som eksempel på dette kan vi nevne slikt som at en kvinne klipper håret, eller at hun kler seg i bukser når det er mest praktisk.

Skikk dere ikke lik denne verden!

Når det gjelder dette at en kvinne ikke skal kle seg slik at det vekker begjær hos mannen, er det ikke mulig å trekke opp noen nøyaktige retningslinjer for hva som er rett, og hva som er galt. Men det er viktig å være klar over at det som vekker begjær ikke alltid henger sammen med hva eller hvor mye som vises fram, men like gjerne av hvordan lysten pirres ved konturene av det som skjules.

Feilen ligger ikke alltid hos kvinnen, i måten hun oppfører eller kler seg på, men i hjertet til den som ser. Det må mannen være oppmerksom

*Et Kristus-brev til verden
er hver og en som tror,
og i hvis hjerte Ånden
med fred og glede bor.
Et brev fra evigheten,
sendt ut til alle dem
som har gått vill og vandrer
langt fra sin Far, sitt hjem.*

*O Gud, ved Hellig Ånden
vårt hjerte så bered.
At du din viljes budskap
på det kan skrive ned!
La all vår vandring være
et livets ord fra deg,
til alle våre brødre
som går på villsom veg!*

(Sb 495:1+3)

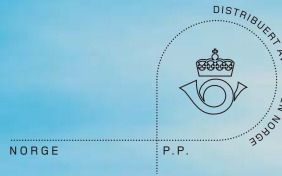
på, og han må være våken så han ikke lar noe herske over seg.

La alt skje til ære for Gud!

Det er det frekke og utfordrende som innbyr til begjær, og da er det ikke riktig av kristne å følge en slik skikk. På den andre side er det heller ikke rett å sette grenser som fratar kvinnen muligheten til å kle seg pent og praktisk. La oss ikke skikke oss lik med denne verden! Den som lever i evangeliet, har fått alt han trenger til å møte disse prøvelsene med.

Alt det som er skrevet ovenfor gjelder i like sterk grad mannen, og hans måte å kle seg eller te seg på. Til både mann og kvinne må det sies: La alt skje til ære for Gud, i sømmelighet og med måtehold!

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Er synden farlig?

Av Kristian Fagerli

Er satan en dum narr, en undermåls klovn med hov og horn, eller er han et ondt, genialt, personlig vesen som har som mål å få meg til helvete?

I dag opplever vi en så fortvilet tilbøyelighet til å se på så mye som nøytralt. Det er så mange ting som er blitt så farlig ufarlig. Det er så lite snakk om at det kanskje kan komme fra, eller bli tatt i bruk av satan, og dermed ha påvirkningskraft.

I militæret lærte vi at fienden hadde vunnet en stor seier hvis han fikk lurt oss til å tro at han var ufarlig eller langt borte. Da ville vi sannsynligvis ta det mindre alvorlig med vaktholdet. Kanskje ville vi til og med komme frem fra tilfluktsstedene våre – bare en liten tur – og så var vi solgt.

Satan er en stor strateg. Slik er for eksempel spiritismen nøytral i dag, bare en selskapslek. Hinduis-

tisk meditasjon er blitt psykoterapi. Bibelkritikken – selvfølgelig den moderate – er ydmyk og stillferdig. Og musikken har i alle fall ingenting med åndeverdenen å gjøre.

Ja, også synden i ren form er blitt så trivelig, avslappende, nesten søvndyssende. Det å sitte kveld etter kveld og la seg underholde av det som Gud hater, det Jesus svettet blod for, og måtte dø for, er blitt lovlig uskadelig for en kristen. Og satan ler.

De gamle så det annerledes. De var mer realistiske:

«Gjem nu Guds ord i ditt hjerte og sinn, slipp ikke synden og verden der inn, Jesus la hjertene eie» (Sb 904:2).

«Redd jeg er for verden, redd jeg er for meg. Den som deg (Jesus) har vunnet, rette veien funnet, kan forville seg» (Sb 476:7). «Frykter dog sitt hjerte, kjenner synd med smerte» (v. 6).

L&E